

Ask the New Guy   **NEW!**

by Copil Yáñez

My high school had a computer club that competed in the annual Computer Olympiad. It was a lot like the Olympics – only without the medals, interviews, lucrative endorsement deals, doping allegations or fans. Actually, it wasn't anything like the Olympics. Except for the insane amount of sweating.

On the designated day, teams of brainy teenagers huddled in a hot cafeteria and worked against a time limit to carry out a given programming task. Completed programs were then judged on relevance, brevity and elegance (no, dressing up your TRS-80 in top hat and tails will NOT get you extra points – I tried).

Our team usually did well. Not because we were smarter than the other teams but because we had something no other team had.

Me.

That's right, I was clearly the most important bull in the nerd herd. Why?

I was the typist.

Someone had to enter the string of geek-speak being spouted by my teammates and I happened to have mad typing skills (which totally killed it with the ladies, by the way).

Intellectually, on the other hand, I was in over my head. I could get my name to scroll diagonally across the screen (again, catnip

Kérdezd az új fickót!   **ÚJ!**

Írta Copil Yáñez

A középiskolámnak volt egy számítógépes klubja, amely indult az éves Számítógépes Olimpiádon. Ez nagyon hasonlított az Olimpiához – csak az érmek, interjúk, hasznos hajtó üzletek, a doppingvizsgálatok vagy a szurkolók nélkül. Valójában nem hasonlított az Olimpiához. Kivéve az örületes mennyiségű izzadságot.

A kijelölt napon az okos tizenévesek csapatai csaptak össze egy forró önkiszolgáló étteremben és dolgoztak az időkorlát ellen, hogy elvégezzenek egy adott programozási feladatot. Majd a kész programokat fontosság, rövideg és elegancia alapján értékelték (nem, a TRS-80-asod cylinderbe és frakkba öltöztetése NEM szerez plusz pontokat – kipróbáltam).

A mi csapatunk rendszerint jól csinálta. Nem azért, mert okosabbak voltunk, mint a többi csapat, hanem mert volt valamin, ami a többi csapatnak nem.

Én.

Ez igaz, világos, hogy én voltam a legfontosabb bika a kockacsordában. Miért?

Én voltam a gépelő.

Valakinek be kellett gépelnie a kocka-nyelv szavait, amit a csapattársaim mondtak és én véletlenül örületes gépelési képességekkel rendelkeztem (amely nagyon jól jött a hölgyeknél, jut eszembe).

Másrészt szellemileg erőmön felül voltam. Átlósan tudtam görgetni a nevem a

for the ladies), but, compared to my buddies, I was a pre-op Charlie from *Flowers for Algernon*.

I don't tell you this story to bore you. Although if it did, hey, Mission Accomplished! No, I bring it up to illustrate a pattern that has been with me since grade school and informs my experience with Linux.

See, I have always enjoyed the trappings of tech-geekery without the underlying comprehension.

I know, I know, I'm every enthusiast's worst nightmare. I'm the guy who blithely clicks CONTINUE at the bottom of every screen during an OS install and then runs around the forums cross-posting in all-caps: "LINUTS JUST ATE MY FILES WHERE IS TEH WINDOWS NOW?!?!?! GET IT BACK, YOU GUYS!!1@!!! LINUTZ SUKZZZZZZ!!!"

But just as I played a crucial role in the Computer Olympiad, and much as a canary was once considered a key component in the coal mining process, I feel I have been placed on this earth to play a very special role with regards to Linux.

I'd like you to think of me, not as the fashion-challenged "before" image in a weight-loss advertisement, but as an augur for Linux's arrival.

Let me explain.

The first non-Microsoft, non-Apple operating system I ever tried was a sexy little number named OS/2. Yes, I know this was initially developed by Microsoft but I didn't hear about it until the Warp era, by which time it was

képernyőn keresztül (ez is **drog** a nőknek), de a pajtásaimhoz képest én voltam a műtét előtti Charlie a *Virágot Algernonnak* című könyvből.

Nem mondom el ezt a történetet, hogy ne untassalak. Bár, ha ez megtörténne, hé, teljesíteném a küldetést! Nem, ezt azért hozom fel, hogy ábrázoljak egy mintát, amely az általános iskola óta kísér és informál a Linuxos tapasztalatomról.

Nézd, mindig élveztem a technika iránti rajongás fogásait az alapok megértése nélkül.

Tudom, tudom, én vagyok minden rajongó legrosszabb rémálma. Én vagyok az a fickó, aki az OS telepítése során megjelenő minden képernyő alján vígan a TOVÁBB gombra kattint, majd végigfutja a fórumokat, csupa nagybetűvel keresztpostázva: "A LINUTS MEGETTE A FÁJLJAIMAT HOL VAN MOST A WINDOWS?!?!?! ADJÁTOK VISSZA, FIÚK!!1@!!! A LINUTZ ROSSZ!!!"

De amilyen fontos szerepet játszottam a Számítógépes Olimpiádon és egy kanárit bármennyire is kulcselemnek tartottak a szénbányászati eljárásban, úgy érzem, azért kerültem erre a földre, hogy nagyon különleges szerepet játsszak a Linuxszal kapcsolatban.

Szeretném, ha nem úgy tekintenél rám, mint egy divatbeli "előtte" kép egy fogyókúra reklámban, hanem mint a Linux érkezésének jóvendőmondója.

Hadd magyarázzam el!

Az első nem-Microsoft és nem-Apple operációs rendszer, amit valaha kipróbáltam, az OS/2 nevű szexi kis szám volt. Igen, tudom, hogy ezt kezdetben a Microsoft

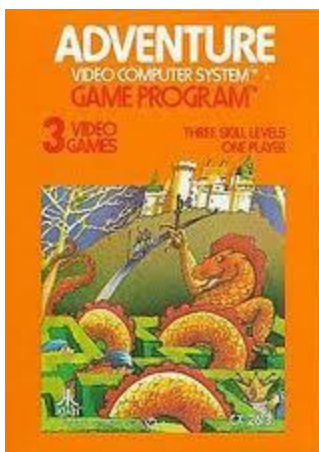
wholly owned by IBM so GET OFF MY BACK!

oooh, shiny!

OS/2 Warp was pretty advanced for the time and competitive with Windows 95 (arguably much better). Later versions included Java, speech recognition, 32-bit windowing, Internet-compatible networking and *yaaaawn* look at the time, it's getting late.

No, the real genius of OS/2 Warp was that it treated operating systems the way Atari treats dragons. When Atari released *Adventure* for the Atari 2600, they had this graphic on the box:

But when you popped that baby into the

fejlesztette, de nem hallottam róla a Warp-korszakig, amikorra teljesen az IBM-é lett, így HAGYJATOK BÉKÉN!

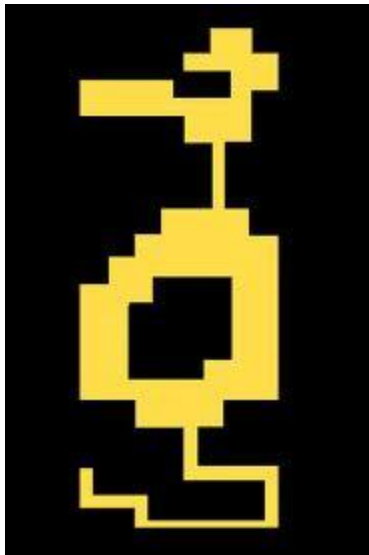
Ó, gyönyörűség!

Az OS/2 Warp egész fejlett volt akkor és versenyképes volt a Windows 95-tel szemben (vitathatóan sokkal jobb). A későbbi verziókban volt Java, hangfelismerés, 32-bites ablakkezelés, Internettel kompatibilis hálózat és az *ásítóóóó* akkori kinézet, kezd elavulttá válni.

Nem, az OS/2 Warp valódi zsenialitása az volt, hogy úgy kezelte az operációs rendszereket, mint az Atari a sárkányokat. Amikor az Atari kiadta az *Adventure* játékot az Atari 2600-hoz, ez a grafika volt a dobozon:

De mikor bedugtad ezt az apróságot a

cartridge slot, this is how the dragon rendered:

In marketing, you sell the sizzle, not the steak. Atari did it with *Adventure* and IBM did it with OS/2 Warp.

OS/2 promised:

- BREAKNECK BOOT UPS!
- MULTITASKING MADNESS!
- NUTTY NETWORKING!

With such breathy promises of operating system sexiness, it's no wonder that OS/2 Warp cornered the *enthusiasts with few practical computing skills but a fondness for being misled by marketing copy* market. Which was, like, me and three other people.

So I tried OS/2 Warp on a laptop and promptly borked the damn thing so badly I actually had to RMA the machine. I also returned the OS/2 Warp package and promptly invested the proceeds in AOL.

And that should have been the end of it.

kazettanyílásba, a sárkányt így renderelte:

A marketingben a sizzert adod el, nem a rostélyost. Az Atari ezt az *Adventure*-rel, az IBM pedig az OS/2 Warp-pal tette ezt.

Az OS/2 ezt ígérte:

- NYAKTÖRŐ BOOT-IDEJŰ UPS!
- MULTITASKOS ŐRÜLET!
- DILIS HÁLÓZAT!

Az operációs rendszer szexiségének ennyire lihegő ígéreteivel nem csoda, hogy az OS/2 Warp vonzotta a *kevés gyakorlati számítógépes ismerettel, de azzal a vággyal bíró rajongókat, hogy a marketinget másoló piac félrevezesse őket*. Hozzám és három másik emberhez hasonlóan.

Így kipróbáltam az OS/2 Warpot egy noteszgépen és rögtön olyan rosszul törtem el azt az átkozott dolgot, hogy garanciálisan vissza kellett küldenem a gépet. Visszaküldtem az OS/2 Warp csomagot is és befektettem az AOL-os bevételeimet. És ez a végét jelentette volna.

But then, about twelve years ago, I started reading about Linux and the wonders of open source (seriously, no one has ever noted how much that sounds like “open sores?”). There was something familiar about the breathy promises and cult-like devotion, something I couldn’t quite place. Whatever, I bought a copy of Xandros on eBay and loaded it. Yeah, I bought it. Erm, let’s just say I hadn’t read all of the open source manifestos that carefully.

Much like my last date with my first girlfriend, things started well enough. And then my mouse started acting hinky (a technical term referring to an inanimate object that becomes possessed by the ghost of a paint mixer). I got dizzy chasing my cursor around the screen, trying desperately to guess where I should click on one side of the screen in order to select something on the other side. I would have tried to fix the problem but there’s only so much effort I’m willing to put into this sort of thing. So, after about eight minutes, my experiment in alternate operating systems was over. Again.

I demanded my money back from XandrosBoob98 and promptly invested it in Enron.

And that should have been the end of it.

But I could still hear the siren call and, over the next few years, I started playing with other Linux flavors. I became an open source slut, willing to have a go with any flirty distro that made eyes at me. I invited them all over to make out on the couch: Suse, Debian, Red Hat, Mint, Damn Small, and even a totally nasty one called #! that wanted to do stuff I had never even heard of.

De akkor, kb. tizenkét évvel ezelőtt elkezdtem olvasni a Linuxról és a nyílt forrás csodáiról (komolyan, senki nem vette még észre, milyen sokszor hangzik el a “Nyílt forrás?”). Volt valami meghitt a lihegő ígéretekben és a vallásos hitbuzgalomban, amit nem tudok hová tenni. Bármilyen is az, vettem egy Xandros-példányt az eBayen és betöltöttem. Jé, megvettem. Hm, hadd mondjam el, nem olvastam el alaposan minden nyílt forrású kiáltványt.

Mint az utolsó randin az első barátnőmmel, egész jól mentek a dolgok. Majd az egerem elkezdett furcsán működni (egy technikai kifejezés egy élettelen objektumra, amelyet megszállt egy festékkeverő szelleme). A kurzorom szédítően szaladgálni kezdett a képernyőn keresztül, miközben reménytelenül próbáltam kitalálni, hová kattintsak a képernyő egyik oldalán, hogy a másik oldalon kiválasszak valamit. Meg kellett volna próbálnom megoldani a problémát, de nem akartam túl sok energiát fektetni az ilyen dologba. Így kb. 8 perc után véget értek az alternatív operációs rendszerek terén végzett kísérleteim. Ismét. Visszakértem a pénzemet XandrosBoob98-tól és azonnal befektettem az Enron-ba.

És ez a végét jelentette volna.

De még hallhattam a szirén hívogató hangját és a következő néhány évben elkezdtem játszani más Linuxos ízekkel. Egy nyílt forrású örömlány lettem, aki bármely kacérkodó disztribúcióval hajlandó elmenni, aki csábos pillantásokat vet rám. Mindet meghívtam, hogy csináljuk a kanapén: a Suse-t, a Debiant, a Red Hat-et, a Mint-ot, a Damn Smallt, sőt egy # nevű teljesen erotikust is, amely olyan dolgot akart tenni,

Each one had its own quirks, its own way of not working, and I remained unwilling to make a lasting commitment to any of them. I uninstalled each before they started leaving their stuff overnight and cluttering up my home (folder).

I finally realized I had a problem when a friend caught me downloading a BSD .iso. I had gone too far. And I needed help.

That's when I discovered Ubuntu.

At first, the breathiness turned me off. This distro would change things forever! It could be loaded on a toaster, ran on air and made you irresistible to the opposite sex.

It was the sizzle again, and I was wary of buying the steak. But I had hit rock bottom and the next step was to sit around waiting for Hurd. I just couldn't do it.

I downloaded the Ubuntu .iso and ran it as a LiveCD. And the most amazing thing happened.

It just worked!

I don't mean it ran my mouse but wouldn't print from PDFs. I don't mean it saw my video card but wouldn't run Skype. I don't mean it connected to the network but wouldn't scan documents.

It. Just. Worked!

It was the equivalent of popping in the *Adventure* cartridge and having my eyebrows singed off by the dragon's fiery breath!

amiről soha nem hallottam.

Mindegyiknek megvoltak a maga fortélyai a maga módszerei arra, hogyan ne működjön és vonakodtam attól, hogy bármelyik mellett tartósan leköteleződjek. Mindegyiket eltávolítottam, mielőtt éjszakára nyomot hagytak volna és összekuszálták volna a saját holmijaimat (a könyvtárakban). Végül rájöttem, hogy gondom támadt, mikor egy barát megkért, hogy töltsék le egy BSD .iso fájlt. Túl messzire mentem. És segítségre volt szükségem.

Ekkor fedeztem fel az Ubuntut.

Először elakadt a lélegzetem. Ez a kiadás örökre megváltoztatná a dolgokat! Betöltődhetne egy kenyérpíróba, működhetne a rádióban és ellenállhatatlanná tenne az ellenkező nem számára. Ez ismét sistergés volt és bízom a rostélyos megvásárlásában. De mélypontra jutottam és a következő lépés az volt, hogy leülök és megvárom a Hurd-öt. Csak nem tehettem meg.

Letöltöttem az Ubuntu .iso fájlt és LiveCD-ként futtattam. És a legmeglepőbb dolog történt.

Működött!

Nem úgy értem, hogy működött az egerem, de nem nyomtatott PDF-ekből. Nem úgy értem, hogy láttam a videokártyát, de nem futott a Skype. Nem úgy értem, hogy kapcsolódott a hálózathoz, de nem szkennel dokumentumokat.

Ez. Csak. Működött!

Ez egyenértékű volt azzal, ahogy bedugom az *Adventure* kazettát és bámultam a sárkány tüzes lehelletét!

This is how I know Linux has arrived. If a guy like me, who wants all the flash of a pretty new operating system but can't be bothered to learn what 'ls' at the prompt does, can find happiness, then so will most people, most of whom aren't nearly as criminally lazy as I am.

Fast forward to today. I've finally settled down with Ubuntu and we've had several laptops and one desktop together. It's a happy home and I love my life partner even though the state of Virginia doesn't see our union as legal.

And now I think it's time to give back to the community. I owe it to Ubuntu after everything it's given me.

Here's my plan: I'm going to figure out some things, learn why some people swear by the command line, explore some of the available options and tools like virtualization, automation and personalization. I'll look at these things from the perspective of a user who knows what's cool about Linux but doesn't always understand why.

Think of me as the jerk down the road with a brand new Ferrari who doesn't even know how to drive a stick shift. It's time to look under the hood.

Am I alone? Anyone else out there know how to summon the command line but fear its voodoo? Or maybe you get tired of answering the same questions over and over for new users. If so, contact me at copil.yanez@gmail.com. I'll try to answer simple questions or point out helpful beginner advice from the perspective of someone who loves Linux and Ubuntu but doesn't speak source code.

Innen tudom, hogy a Linux megérkezett. Ha egy olyan fickó, mint én is, egy szép új operációs rendszer minden csillogását akarja, de nem törődik annak megtanulásával hogy hogy mit csinál a promptnál, megtalálhatja a boldogságot, ahogy a legtöbb ember is, akik többsége nem olyan kriminálisan lusta, mint én.

Gyors tekerés előre máig. Végül az Ubuntu mellett maradtam, és több noteszgépünk és egy asztali gépünk volt. Ez egy boldog otthon és imádom az élettársamat, még ha Virginia állam nem is tekinti legálisnak a szövetségünket.

És most úgy gondolom, ideje viszonzni a közösségnek. Tartozom az Ubuntunak, miután ő mindent megadott nekem.

Íme a tervem: kiszámítok néhány dolgot, megtanulom, miért esküszik néhány ember a parancssorra, felfedezek néhány elérhető opciót és eszközt, mint pl. a virtualizáció, automatizálás és megszemélyesítés, egy felhasználó szemszögéből, aki tudja, mi a cool a Linuxban, de nem mindig érti, miért.

Gondolj rám úgy, mint egy vadiúj Ferrarival az úton végig haladó tökfekre, aki még azt se tudja, hogyan kell kezelni a sebességváltót. Ideje az álarc alá nézni.

Egyedül vagyok? Tudja bárki a világon, hogyan hívja meg a parancssort, de fél a voodoo-jától? Vagy talán fáraszt újra és újra megválaszolni ugyanazokat a kérdéseket az új felhasználóknak. Ha igen, lépj velem kapcsolatba ezen a címen:

copil.yanez@gmail.com. Megpróbálom megválaszolni az egyszerű kérdéseket vagy hasznosnak kezdőknek szóló tanácsot olyasvalaki szempontjából, aki imádja a

---

BIO: Copil came to Linux via his lifelong interest in penguin-on-penguin erotica. His quest for the perfect fart joke is chronicled at yaconfidential.blogspot.com. You can also follow his stream of consciousness on Twitter (@copil).

Linuxot és az Ubuntut, de nem beszél forráskódu.

ÖNÉLETRAJZ: Copil a pingvinerotika iránti élethosszig tartó érdeklődésén keresztül érkezett a Linuxhoz. A tökéletes bolond vicc keresését a következő email címen rögzíti: yaconfidential.blogspot.com. A tudatosságról szóló hírfolyamát a Twitteren is követheted (@copil).